

Той постоя самъ посрѣдъ пѣтя и трѣгна къмъ линията. Единъ товаренъ влакъ пухтѣше и разнасяше димъ надъ полето. Вагонитѣ се блѣскаха, и спирачитѣ свирѣха съ надути уста. Ето, вагонитѣ сж вече намѣстени и прикачени единъ за другъ. Машинистътъ за последенъ пѣтъ преглежда машината. Всичко е готово. Последниятъ вагонъ не бѣше затворенъ. Отвѣтре се чуваше кудкудякането на кокошки. Пѣйо остана съ рѣще въ джебоветѣ и се чудѣше, кѣде би могълъ да се мушне. Защо да не се свие въ малката будка на спирача отъ последния вагонъ? Момчето се огледа. Нѣма никой край него, машинистътъ се покачва по желѣзната стълбичка на машината, огнярътъ хвърля последнитѣ лопати вжглища. Пѣйо скокна изведнажъ и скоро се намѣри въ тѣсната будка на спирача. Тукъ не е като въ ония вагони, въ които пѣтуваха хората съ лулитѣ и момичетата съ руситѣ коси, но, все пакъ, и тукъ сж пѣтували хора. Той затвори вратичката и се смѣлча. Чуваха се последни сигнали. Нѣкой премина, и сърдцето на биволарчето се сви отъ уплаха: нѣма ли да влѣзе спирачътъ и да го хване за ушитѣ? Не, стѣпките отминаха, настана мѣчителна тишина.

Въ тая минута очитѣ на Пѣя се отправиха къмъ върховетѣ на стройнитѣ тополи, после погледътъ му заплува изъ познатитѣ родни мѣста, гдето сж минали най-щастливитѣ години на детинството му. Ето, тамъ воденичката продължава да трака между старитѣ върби, вѣтърътъ шумоли въ пожълтѣлитѣ треви и листа и сякашъ ги пита за него. Довечера рѣката ще блести, тополитѣ ще люлѣятъ върхове въ тихото небе, и звездитѣ ще се вглеждатъ по пѣтя за воденицата, а него нѣма да го има. Пѣйо махна рѣка, сякашъ иска да прогони всички спомени и мисли, но тѣ продължаватъ да се виятъ около него като птици, които дирятъ гнѣздата си. Какво е това? Защо въ очитѣ му плуватъ сълзи? Това е споменътъ за тѣхната нива и кривата [круша